

Voleu calçat bo i barato?

Poxeu-vos espardenyes.

No us desespereu pas, moreneta del carrer Nou, que teniu belles faccions de princesa criolla i que feu guardar la casa per un Saint-Bernard «pur sang». En P.g.s tornarà sobre el seu Ford flamant i us dirà de nou que sou el seu ensomni.

Potser no us digui rès més, perquè es noi de poques paraules; més la seva llealtat es feta a tota prova i podeu recordar-lo sense ànsies en les seves absències periòdiques.

¿No veieu que el teniu lligat amb el vostre somris que li adreceu al eixir al balcó, quan sentiu el senyal inequívoc del seu klaxon que us anuncia l'arribada?

Ens adreçam als municipals del nostre Ajuntament, que fan observar les ordres que d'ell tenen rebudes.

Està absolutament prohibit als automòvils el circular de nit per la Ciutat amb tota la intensitat lluminosa dels seus «faros»; i solsament poden fer-ho amb mitja il·luminació per tal de no enlluernar als passeijants.

Perquè dons s'autoritza a certa nena, d'esguard captivant, a que vagi pel carrer amb aquells ullassos com dos reflectors que ens malmeten i ens deixen cecs llarga estona per contemplar-los un instant?

Quimeta, xamosa Quimeta, per favor, quan surti a la nit, mitg clogui aquets dos torments que té a la cara, si no vol que un dia caiguem com alobes i sense esma als peus de vostè, en els quals ens posem respectuosos.

LA MUSA AUSTERA.

L' ESTELA

Estela de verdor i d'esperança
que d'ús un miracle i un misteri,
jo et sento molt a mi
compassant-me el camí
que em mena.
Estela irradiant i fulgorant;
tens la inquietud

de diamant inquiet
que em tempta de copsar-te.
Mes ai! ets tan alta
que jo em sento vaillet.

SALVADOR TORRELL.

(del llibre de poemes «Buirac»).

Aquest poema, es un cas admirable de la intuïció a distància, dons l'autor, qu'es de Reus, no ha conegut mai a la xamosa rossa del carrer de Perelada.

N. de la R.

DE SOCIETAT

(AL DIR DE LA PENTINADORA)

El dissapte, dia 26 del mes passat, tingué lloc l'enllaç de dues ànimes jovençanes, quan apenes havien pogut treurer el nas a les finestres de la vida. Amb lo que queda provat que:

— «L'amor no espera els anys», com diu l'adagi.

La cerimònia resultà animadíssima, amb nombrosa concurrència de convidats i convidades, tots eternits de la transcendència del acte que s'estava celebrant.

La núvia, la Carmen atraient i riallera que tots coneixem, feia un bell efecte i el sexe lleig envejava la sort i l'encert del nuvi.

Aquet, sèrio i formal com el cas requería, completava bé la parella que irradiava joventut i felicitat, les dues millors qualitats que poden juntar-se. No hem pogut averiguar, per aixó, si ell portava botins; i la veritat, ens intriga el dubte...

El jove soldat que festeja la germana, feia un perfecte Mestre de Ceremònies.

Després del acte el seguici acompanyà els nuvis a l'estació, bo i parlant de fut-bol.

Quan el ràpid entrà en agulles, una fonda emoció s'amparà de tots, i els ulls perlejaven. La despedida fou eternidora.

El tren arrencà en mitg d'una voleiadiça de mocadors, i paraules de comiat.

L'un.—Adeussiau!

L'altre.—Bon viatge!

L'una.—Ja escriureu, eh?

L'altra.—Cuidado amb els tràmvies!

El tren.—Tiiiiiiiiiiiiit!

Les mares ploraven...

L'AGAPITU desitja sincerament al nou matrimoni, totes les felicitats i prosperitats possibles.

S'ens diu que la Joana Ll.r.t busca amiga per anar a ramblejar, després d'haver perdut la Carmen, que fins ara li havia fet costat.